

Sinds eeuwenoude traditie noemt men u:
God en Schepper.

Slechts sinds twintig eeuwen in deze reeds-
zo-lange mensengeschiedenis durven wij u
noemen zoals Jezus deed: God onze Vader.

Het was een donderdagavond voor het
grote Pascha-feest. Gij knielde neer en
begon de voeten van uw apostelen te
wassen.

“Ik noem u geen leerlingen meer, maar vrienden. Want alles wat ik over de Vader
weet heb ik u verteld. Wie mij kent, kent de Vader.”

Het was de avond voor uw dood, en de avond dat Gij verraden zou worden door
één van hen die Gij zopas ‘vrienden’ hadt genoemd.

Gij knielde neer. Gij, de Mensenzoon, Gods gezalfde voor deze wereld.

God, onze Vader,

Dit neerknielen van Jezus uw Zoon, openbaart ons uw blik over mensen en
waarden. Want sinds dit neerknielen, is alles omgekeerd: slavenwerk wordt door de
Meester verricht en leerlingen ontvangen het voorrecht ‘vriend’ genoemd te worden
omdat ze mogen delen in het diepste Geheim van hun meester.

Waar ligt nu nog de grens – tenzij wij die zélf opbouwen – tussen wie geeft uit liefde
en wie ontvangt in liefde?

Waar de grens tussen wie neerknielt in naam van God om voeten te wassen wie
gezeten blijft om zich in naam van God te laten reinigen?

Sinds uw Zoon neerknielde en zo, enkele uren vòòr zijn dood bewust de laatste
plaats innam in het oog van medemensen, sindsdien Vader, roept gij ons
onophoudelijk op om te kijken met uw ogen en te zien met uw hart.

En dan vervagen vele, zoniet alle grenzen.

Er is niet meer wie macht heeft en wie vernederd wordt, niet meer wie neerknielt en
wie gezeten blijft, niet meer de eerste of de laatste plaats noch wie kan en wie niet
kan, wie lukt en wie mislukt in ogen van mensen. Er is nog enkel die
allesoverrompelende uitspraak van een neerknielende God: “Ik noem u vrienden, en
dat zijt gij, want Ik liet u delen in het diepste van mezelf.”

Met liefde en schroom spreken wij uw naam uit, Jezus Christus.

Geen profeet heeft gesproken en gehandeld zoals gij. Zeker, anderen hebben zoals
gij wegen verkondigd van verlossing en barmhartigheid, maar enkel in u heeft God
zijn enige, “Welbeminde” zoon herkend.

Met u moet het mogelijk zijn verder te gaan, elke dag steeds een eindweegs verder
op die weg – de langste weg – van mens tot medemens, die weg waar niemand voor u
als eerste of als laatste, noch als goede of als slechte aankomt, omdat die éne blik
ons allen overziet, die blik van U toen U neerknielde en sprak: “Ik noem u vrienden,
want Ik deelde u alles mee waar Ik zélf van leef.”

Heer Jezus,

Leen ons uw blik, uw hart,

Zodat alle zelf-opgebouwe grenzen uitsterven, om nog enkel te zien in elke mens:
een medemens, een vriend.